Festes de Moros i Cristians 2026

Pensar en verd, viure en festa:

40 anys dels Cavallers del Cid

NOTA:

Per una errada en la maquetació en el Llibre de Festes 2025 aquest article va aparéixer incomplet. Donada la seua rellevància per la celebració del 40 aniversari de la filà, l'any passat es va difondre íntegre a través de les xarxes socials de l'Associació de Moros i Cristians, però per a què quede constància impressa i es puga consultar en el futur sense problemes, el reproduïm de nou en el llibre del 2026.

Crec que tots els callosins i callosines coincidim en una cosa, siguem moros o cristians, i és esta: quan arriba octubre, es nota. Al poble es respira un no-sé-què. La gent està més contenta i l'ambient és molt mostre i familiar: ple de música i ganes de festa. Són unes setmanes que et fan sentir en casa, encara que faça anys que no vens. Hi ha qui compta els dies per a l'estiu. Mosatros... per a la primera nota de "Callosa en festes".

Què fa que octubre tinga gust de mistela i olor de pólvora? Que la kàbila es torne casa, literalment, estar tots els dies muntant-la, anar els dijous a sopar...

La nostra filà, el Cid, va nàixer l'any 1985. Enguany, celebrem orgullosos el nostre 40 aniversari. I ho fem igual com ho vam començar: amb il·lusió i moltes ganes de festa. Va començar amb una colla d'amics… I mira'ns ara: un grupet de gent compartint taula, música i algun que altre colpet.

— Quants anys tens, fester?

— 20... però acabe de fer-me un colpet amb ma mare i el pare de la meua millor amiga. Aixina que... en festes, edat relativa.

— Jo en tinc 62, però acabe de ballar com si en tinguera 30. I ara estic contant-li la meua vida a una xiqueta de 10 que no para de mirar-me el gorro.

— El millor? Que ací ningú et jutja si balles amb la mare de la teua amiga. Jo l'any passat vaig acabar fent-li un cubata a ma tia.

— Vaig començar venint amb els amics. Ara vinc amb els meus fills. Ells beuen

mistela i jo tire de gintònic, però a l'hora de cantar, desafinem igual.

— La meua filla m'ha dit que enguany vol anar a la taula "dels joves". Però després torna a la meua per a menjar-se les postres. Aixina som.

—Als 18 anys estàs ajudant a fer el dinar de l'Aurora. Als 25, muntant la kàbila, i als 40... també. Però amb protector d'estómac.

—Abans volia ser l'últim en tancar la kàbila... ara preferisc ser el primer en obrir-la. No siga cosa que em quede sense ous fregits ni botifarra per a esmorzar.

—La banda? Són com el Google Maps de la festa: si et perds, seguix-los, i acabaràs on toca... o fent-te la picaeta en la kàbila de l'altra punta del carrer

—Hi ha dos maneres de saber que comença la festa: quan sents la banda... o quan ton tio ja ha tret la cassalla el sàndwitx en una mà i el xocolate calent en l'altra.

—En la kàbila no fa falta traductor: amb música, picaetes i bon rotllo, tots ens entenem: saludes, brindes i t'asseus on pugues

—Diuen que la festa és una muntanya russa… però al Cid és un tobogan. I dels bons. Amb música de ZOO i alguna caiguda controlada (o no tant).

—No sé el teu nom. Però si eres fester, ets dels meus.

—Ací no hi ha edats. Hi ha Cid. I si entres dins, ja eres dels nostres, prepara't per a no voler eixir.

Enguany fem 40 anys, i ho celebrem amb la mateixa alegria que quan érem un grapat de joves amb ganes de festa i una taula de càmping.

Ara som famílies senceres, amics, coneguts i saludats... Però la il·lusió continua, més que mai.

—Hi ha qui corre per agarrar lloc a l'ambaixà o a la provessó.... i hi ha qui corre per no quedar-se sense cerveseta. Tots són actes oficials.

—L'únic moment seriós en festes? Poder agarrar dònuts per a berenar quan baixem de l'ambaixà. Ahí no hi ha amics.

—El Cid és això: compartir festa amb gent que no coneixies i acabar contant-los la teua vida a les 5 del matí, amb

Venen dos anys grossos, d'eixos que es recorden sempre: en 2026, Bandera; en 2027, Capitania. Paraules majors.

Ens espera faena, sí. Però també emoció, orgull, història... i molta, molta festa. L'any que ve més. I si pot ser, millor.

(Encara que... està complicat, eh?). Perquè al final, això és el Cid: bon ambient, festa de la bona i ganes de passar-ho bé amb qui siga i com siga. Anem fent, però sempre en marxa, i ja s'olora l'octubre.

Filà Cavallers del Cid, Amunt Marea Verda!